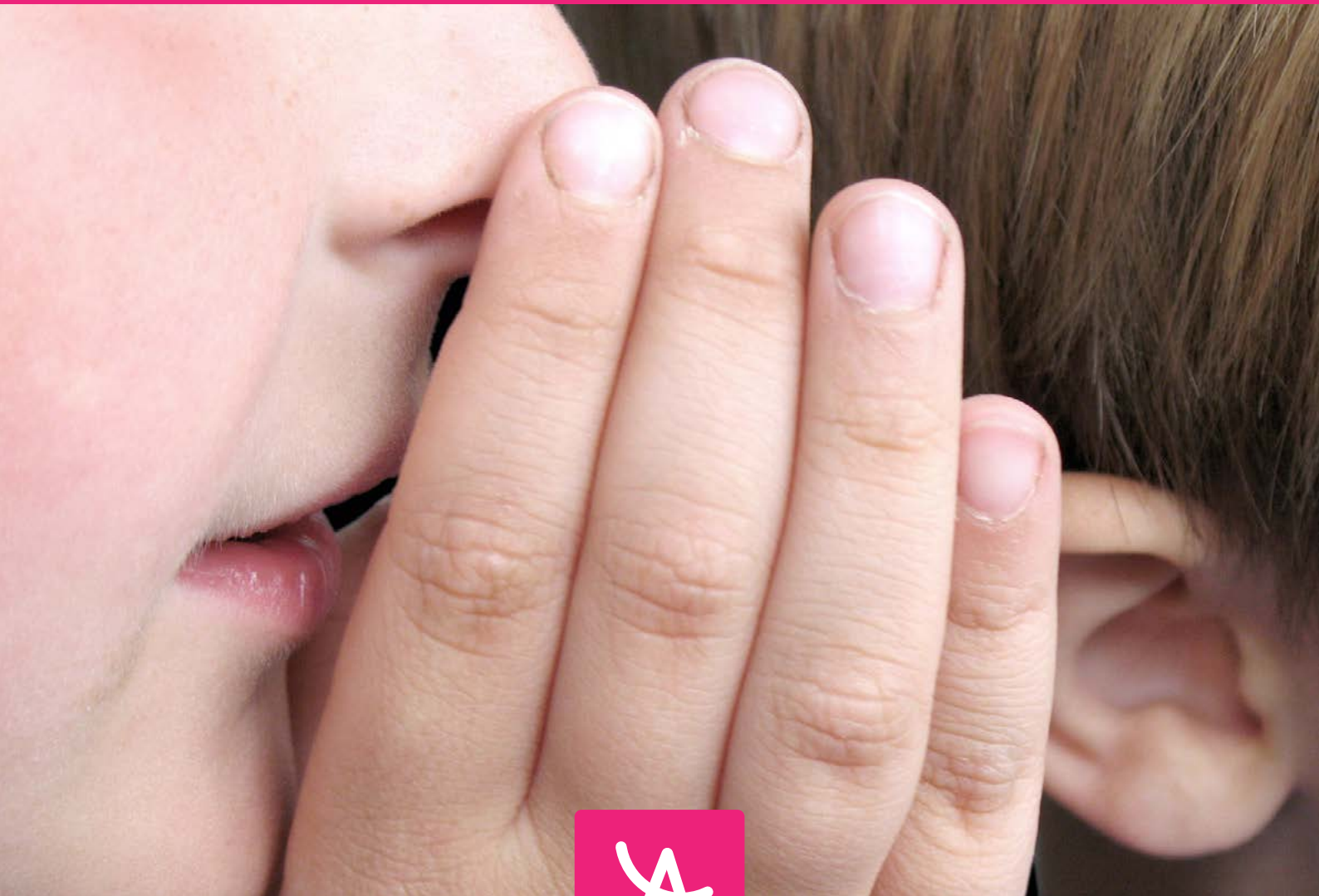

Marieke van Gemert

Wat elke professional moet weten over praten met kinderen over kindermishandeling

Academie
voor Praten
met Kinderen

Academie
voor Praten
met Kinderen

Geef kinderen een stem bij kindermishandeling

Inhoudsopgave

Woord vooraf	4
Praten met kinderen over kindermishandeling: waarom eigenlijk?	5
De dilemmacirkel	7
Drie geheimen voor een goed gesprek	9
1. Doel	11
2. Veiligheid	13
3. Verantwoordelijkheid	14
Valkuilen: wat gebeurt er als je één van deze ingrediënten mist?	15
Wil je meer leren over praten met kinderen over kindermishandeling?	18
Wie is Marike van Gemert?	19
Anderen over Marike	20
Contact	22

Woord vooraf

Heb jij in je werk te maken met kinderen in onveilige thuissituaties? Daarover met ze in gesprek gaan kan ingewikkeld zijn. Je wilt het kind niet verder klem zetten of onnodig belasten. Tegelijkertijd wil je het kind de gelegenheid bieden om zijn stem te laten horen en heb je informatie nodig om een goede inschatting te kunnen maken over wat het kind nodig heeft. Deze reader is bedoeld om je concrete handvatten te geven voor je gesprekken met kinderen.

Kinderen die te maken hebben met kindermishandeling verdienen immers een stem. Iedere professional is het daarmee eens. Toch is het nog lang niet vanzelfsprekend dat kinderen die onveilig opgroeien hun verhaal kunnen doen en mogen meepraten over wat zij vinden dat er anders zou moeten in het gezin. Als professionals het gesprek aangaan over de zorgen die ze hebben, gebeurt dat vaak met de ouders. Om kindermishandeling te stoppen is dat natuurlijk van essentieel belang. Maar de kinderen waar het om gaat, hebben óók behoefte om gezien en gehoord te worden.

Ik geloof dat kinderen die in een onveilige situatie zitten, recht hebben op een luisterend oor en op de juiste hulp. Ik geloof dat deze kinderen meestal heel graag hun verhaal kwijt willen, maar niet weten waar ze moeten beginnen of er niet uit zichzelf over durven vertellen. Daarnaast ben ik ervan overtuigd dat je kinderen én hun gezin veel beter kunt helpen als je kinderen een stem geeft in het bepalen waar de hulp zich precies op moet richten: hoe ervaren zij hun situatie? Wat willen ze graag anders zien?

Met deze reader wil ik je helpen om goed voorbereid een gesprek te kunnen aangaan als je je zorgen maakt om een kind. En om adequaat te reageren als een kind bij jou komt met zijn verhaal. Omdat het heel logisch is dat je dilemma's tegenkomt als je geconfronteerd wordt met (signalen van) kindermishandeling. En omdat er heel veel kinderen zijn die wachten op het moment dat er eindelijk iemand naar vraagt.

Marike van Gemert

Praten met kinderen over kindermishandeling: waarom eigenlijk?

Naar schatting hebben elk jaar tussen de 90.000 en 127.000 kinderen in Nederland te maken met kindermishandeling ([NPM 2017](#)). Velen van hen lopen dagelijks rond met een geheim. Deze kinderen hebben te maken met uiteenlopende situaties, zoals:

- thuis geen luisterend oor vinden voor hun belevenissen
- klem zitten in de complexe scheiding van hun ouders
- zorgen voor hun ouders in plaats van andersom
- getuige zijn van geweld tussen hun ouders
- zelf fysiek geweld ondergaan
- stelselmatig gekleineerd, onder druk gezet of bedreigd worden
- niemand die op ze let, niet altijd te eten krijgen of nooit eens een knuffel
- seksuele handelingen moeten verrichten of ondergaan
- dingen zien, horen en meemaken die een kind niet zou moeten meemaken

De meeste kinderen praten niet uit zichzelf over de problemen thuis. Ze houden hun geheim voor zich, uit schaamte, schuldgevoel, loyaliteit naar hun ouders of angst voor wat er gaat gebeuren als ze erover zouden vertellen. Met als gevolg dat de mishandeling vaak jarenlang doorgaat en niet zelden steeds ernstiger wordt.

Als je opgroeit in een omgeving waarin geweld de norm is of waarin je al heel jong voor jezelf moet zorgen, omdat je ouders dat niet doen of niet kunnen, heeft dat een grote invloed op je leven. Niet alleen omdat je er nare herinneringen aan overhoudt, maar ook omdat in je kindertijd de basis wordt gelegd van het beeld dat je hebt van jezelf, van de wereld en hoe je relaties met anderen aangaat en onderhoudt. Niet voor niets ondervindt een groot deel van de in hun jeugd

mishandelde volwassenen blijvende psychische problemen en belanden zij vaker in de criminaliteit. Hoe eerder er hulp komt, hoe beter, want hoe groter de kans op herstel.

Helaas leert de praktijk dat er in veel gevallen pas heel laat of zelfs helemaal nooit hulp komt. Als je het volwassenen vraagt die als kind mishandeld zijn, zijn veelgehoorde uitspraken: 'er werd niet over gepraat' en 'mensen moeten dingen geweten hebben, maar niemand heeft er ooit naar gevraagd'.

Deze kinderen verdienen een stem. Het hebben van een veilige relatie met een volwassene kan een groot verschil maken voor de verdere ontwikkeling. Onderzoek en ervaring wijst uit dat het kinderen enorm veel oplevert als zij een plek hebben waar zij hun verhaal kunnen doen. Ze hoeven aantoonbaar minder vaak een beroep te doen op hulpverlening. En door de ervaren steun voelen ze zich minder eenzaam.

Ik heb het altijd gehoopt. Gehoopt dat iemand ernaar zou vragen. Omdat hij of zij de brief had gelezen die voorin mijn huiswerkmap zat. De brief, waarin ik afscheid nam en uitlegde waarom ik niet verder kon leven. Kon, had ik geschreven. Want ik wilde wel, maar wist gewoon niet meer hoe. Ik was uitgeput van al die jaren vernedering, ruzies en eenzaam zijn. Ik 'vergat' mijn map vaak mee naar huis te nemen. En dan hoopte ik dat iemand erin zou kijken om te zien van wie hij was en dan de brief zou lezen. Dan zouden ze me ernaar vragen. En dan zou ik ze alles vertellen. Van de dagelijkse beschuldigingen van dingen waar ik niks mee te maken had. Van het schreeuwen en het vechten in huis. Van mijn stiefmoeder, die om het minste of geringste doordraaide. Van mijn vader, die nooit eens mijn kant koos. Van de keer dat ze riep dat ik mijn vader seksueel uitdaagde, door in pyjama tegen hem aan te kruipen op de bank. Ik was 13 en zag mijn moeder in die tijd niet. Daarna ben ik nooit meer tegen mijn vader aangekropen. Tegen niemand eigenlijk. En ik heb er toentertijd ook nooit iemand over verteld, want niemand vroeg ernaar.

– Lily (38), heeft een Wajong-uitkering en zet zich in als ervaringsdeskundig vrijwilliger op het forum van BPDworld, een website voor mensen met persoonlijkheidsstoornissen. (De naam Lily is uit privacyoverwegingen gefingeerd).

De dilemmacirkel

Op kindermishandeling rust nog steeds een taboe. Bij kind en ouders is bovendien vaak sprake van schaamte. Dat maakt het doorgaans niet gemakkelijk om erover in gesprek te gaan. Ook jij, als professional die betrokken is bij een kind, voelt je misschien onzeker als je (signalen van) kindermishandeling wilt aankaarten.

Je komt voor allerlei dilemma's te staan als het gaat om je rol en verantwoordelijkheid in de betreffende situatie: Is dit wel aan mij? Wat als ik het mis heb? Wat maak ik allemaal los? Wat als ik het erger maak? Hoe zit het met mijn beroepsgeheim? Wat maak ik los bij mezelf? Intussen verstrijkt de tijd en voel je je schuldig dat je niet méér doet of hebt gedaan.

Tijdens de trainingen die ik geef, hoor ik professionals vaak vertellen over hun onzekerheid en schuldgevoel. Allemaal komen ze terecht in een patroon dat hen ervan weerhoudt om met het kind in gesprek te gaan. Misschien herken jij je hier ook in:

1. Je hebt een niet-pluisgevoel bij een gezin, maar je kunt het niet hardmaken. Het kind gedraagt zich wat anders dan anders, maar dat kan ook te maken hebben met alle veranderingen van de afgelopen tijd. Van de dagelijkse gesprekjes met de ouders word je niet veel wijzer. Toch maak je je zorgen.
2. Je vraagt je af of je het wel goed ziet. Zijn jouw waarnemingen gekleurd door de indruk die je hebt van de ouders? En waarop is die indruk gebaseerd? Je wilt niet te snel conclusies trekken en al helemaal niemand vals beschuldigen. Je voelt je onzeker.
3. Is dit al het moment om aan de bel te trekken? Je weet eigenlijk nog niets. Misschien moet je eerst zekerder weten of er iets aan de hand kan zijn. Je kijkt het nog even aan.
4. Je niet-pluisgevoel verdwijnt niet. Je vermoeden dat er iets speelt wordt sterker. Je wilt je onderbuikgevoelens kunnen onderbouwen voordat je het bespreekbaar maakt. Je gaat, deels bewust, deels onbewust, op zoek naar 'bewijs'.

5. Het wordt steeds lastiger om objectief naar de ouders en naar het kind te kijken. Wat zou er gebeuren als je het kind zou vragen naar de thuissituatie? Beschadig je het kind dan niet nog meer, doordat het met jou ‘moet’ praten over wat er aan de hand is? En wat als de ouders erachter komen? Betaalt het kind daarvan straks de rekening? En wat als de ouders verhaal komen halen bij jou? Je bent bang voor de gevolgen die zo’n gesprek kan hebben.
6. Doordat je zo bezig bent met het verzamelen van ‘bewijs’ en met je angst voor de eventuele gevolgen van een gesprek met een kind, ben je minder alert op het onderhouden van de vertrouwensrelatie met het kind. Je gaat ongemerkt en onbedoeld steeds meer uit contact.
7. Intussen blijft het knagen: je voelt je verantwoordelijk om hier iets mee te doen en je voelt je schuldig dat je dat nog steeds niet hebt gedaan. Je schaamt je dat jij als professional er niet in slaagt om er werkelijk voor het kind te zijn.
1. Je zorgen nemen toe, want intussen speelt dit al best lang en wordt het steeds moeilijker om de stap te zetten om je zorgen bespreekbaar te maken...

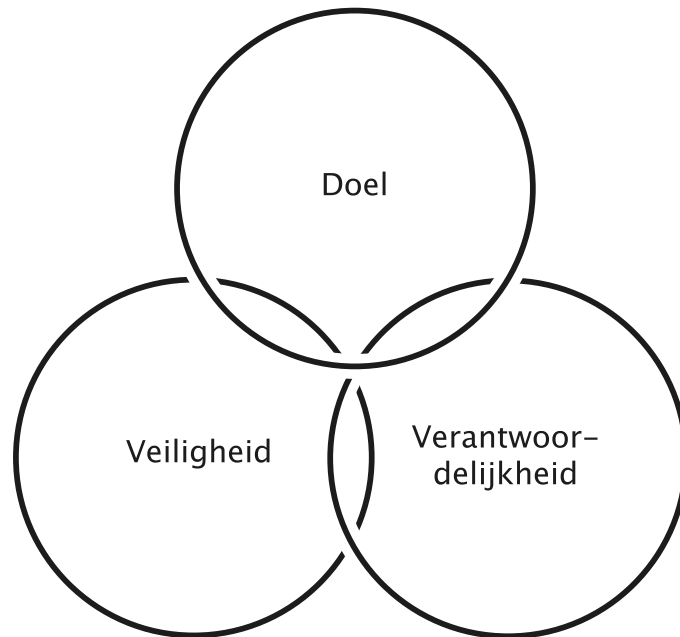

Is deze vicieuze cirkel herkenbaar voor je? Dat is goed nieuws, hoe gek dat misschien ook klinkt. Als je je namelijk **bewust** bent van het patroon waarin je steeds weer terechtkomt, kun je er **bewust** voor kiezen om dat te doorbreken. Op elk willekeurig moment kun je uit de dilemmacirkel stappen en (terug) in contact gaan met het kind.

Drie geheimen voor een goed gesprek

Een gesprek met een kind over kindermishandeling vereist zorgvuldigheid en aandacht. Je wilt het kind natuurlijk niet nog meer beschadigen. Ook wil je een eventueel later politie- of raadsonderzoek niet in de weg zitten. Je wilt een kind steunen door een luisterend oor te bieden. Ook wil je actie kunnen ondernemen als een kind ernstige dingen vertelt. Je wilt dat een kind zich bij jou voldoende op zijn gemak voelt en zijn verhaal durft te vertellen. Deze drie gesprekscirkels (Van Gemert, 2015) zijn daarbij onmisbaar:

De eerste gesprekscirkel

Allereerst is het van belang dat je helder hebt met welk doel je het gesprek voert. Op zoek gaan naar bewijs voor kindermishandeling is iets heel anders dan het verhelderen van signalen of het bieden van steun. De intentie die jij hebt, is bepalend voor de insteek die je kiest.

De tweede gesprekscirkel

Gesprekken over kindermishandeling zijn vaak voor alle partijen spannend. Voor een kind dat (vermoedelijk) thuis onvoldoende veilig is, is het vaak extra moeilijk om een volwassene in vertrouwen te nemen. Je zult dus nadrukkelijk aandacht moeten besteden aan het creëren van een veilige sfeer en het maken van werkelijk contact met het kind. Het creëren van veiligheid in zulke gesprekken is dus van essentieel belang.

De derde gesprekskring

Tot slot is het bij gesprekken over kindermishandeling noodzakelijk dat je je bewust blijft van je professionele verantwoordelijkheid en hieraan aandacht besteedt in het gesprek. Je wilt het kind tenslotte geen valse beloftes doen maar daadwerkelijk verder helpen als dat nodig is.

1. Doel

Wat is jouw rol?

Voordat je met een kind in gesprek gaat, is het goed je te realiseren wat jouw rol is ten opzichte van het kind.

- Ben je een (al dan niet toevallige) vertrouweling, (onbekende) onderzoeker of observant, behandelaar, een van de hulpverleners die betrokken is bij dit gezin of nog iets anders?
- In hoeverre is er al een vertrouwensband tussen jou en dit kind (in de ogen van het kind!) en in hoeverre dien je daar eerst extra aandacht aan te besteden?

Wat is jouw taak?

Daarnaast is het van belang om vast te stellen wat jouw taak is vanuit de professionele functie die je vervult en wat van daaruit het doel is en kan zijn van het gesprek:

- Fungeer je als luisterend oor en steunpilaar, omdat het kind jou in vertrouwen neemt of eerder in vertrouwen genomen heeft?
- Ben je gericht op zoek naar informatie om signalen te kunnen verhelderen omdat je wilt inschatten of je stappen moet ondernemen?
- Ben jij op dit moment degene die het kind uitlegt wat er verder gaat gebeuren en waarom?
- Is het je taak om vast te stellen of er daadwerkelijk sprake is van kindermishandeling?
- Of is het alleen aan jou om te signaleren of er sprake van zou kunnen zijn, zodat je de signalen kunt bespreken met de juiste mensen, die het verder oppakken of uitzoeken?

Tenzij je bij de politie, Veilig Thuis of de Raad voor de Kinderbescherming werkt, is dit laatste meestal het geval. In een gesprek hoef je dus doorgaans niet op zoek te gaan naar 'bewijs'.

Het is van essentieel belang om je rol, taak en doel in het achterhoofd te houden tijdens het voeren van zo'n gesprek. Dit helpt je om drempels die je ervaart over te gaan en ook om jezelf te begrenzen.

Hoe zie jij doorgaans jouw rol? En wat is je taak? Met welke 'agenda' ga je het gesprek in en welke consequenties heeft dat voor het gesprek? Wees hier zowel vóór, tijdens als na het gesprek alert op.

2. Veiligheid

Een voor het kind veilige sfeer in het contact met jou is randvoorwaarde voor een goed gesprek. Bij mishandelde kinderen verdient dit extra aandacht, omdat hun gevoel van veiligheid en vertrouwen in volwassenen is beschadigd. In de meeste gevallen zal een kind pas zijn verhaal doen als het merkt dat je er werkelijk voor hem bent. Deze tips helpen je om tijdens het gesprek de veiligheid te bieden die nodig is om een kind zijn verhaal te laten vertellen*:

- Zorg voor een veilige setting. Mocht de plek of het tijdstip zich niet lenen voor dit onderwerp, zet het gesprek dan voort op een geschikte plek of op een geschikt tijdstip. Leg dit uit aan het kind.
- Begin met of vraag tussendoor naar niet-beladen onderwerpen.
- Maak contact van mens tot mens. ‘Professionele nabijheid’ is een veel beter uitgangspunt dan ‘professionele afstand’.
- Wees transparant en betrouwbaar: zeg wat je doet en doe wat je zegt.
- Toon je betrokkenheid en belangstelling.
- Respecteer zelfbeschikking en ‘nee’, bijvoorbeeld als een kind niet verder wil praten of geen details wil vertellen.
- Respecteer de gevoelens van het kind. Niet doen: bagatelliseren of geruststellen waar dat niet realistisch is.
- Houd rekening met de loyaliteit die het kind voelt voor zijn ouders: zeg geen negatieve dingen over ze en benoem dat je zowel het kind als de ouders wilt helpen.
- Laat ook wat van jezelf zien: ‘Oh, dus jij houdt van pizza? Ik van pasta!’
- Vraag: ‘Wat kan ik doen om je te helpen?’ Vertel vervolgens wat je niet én wat je wel kunt doen: ‘Ik kan niet bij jou thuis komen koken. Maar ik kan wél met mama bespreken, hoe het haar kan lukken om vaker warm eten te maken.’
- Zeg dat het kind altijd met je mag komen praten.

*Deze tips zijn geen tovertrucs: als een kind niet wil of kan vertellen over wat hem bezighoudt, kom je soms niet verder dan keer op keer laten merken dat je betrokken en beschikbaar bent.

3. Verantwoordelijkheid

Als professional heb je een bepaalde verantwoordelijkheid als het gaat om het signaleren van kindermishandeling. Volgens de wet moet je de stappen van de meldcode volgen. Vanuit jouw functie ben je misschien verplicht om de juiste hulp in te schakelen of om bijvoorbeeld terug te koppelen aan de gezinsvoogd hoe het gaat met het kind.

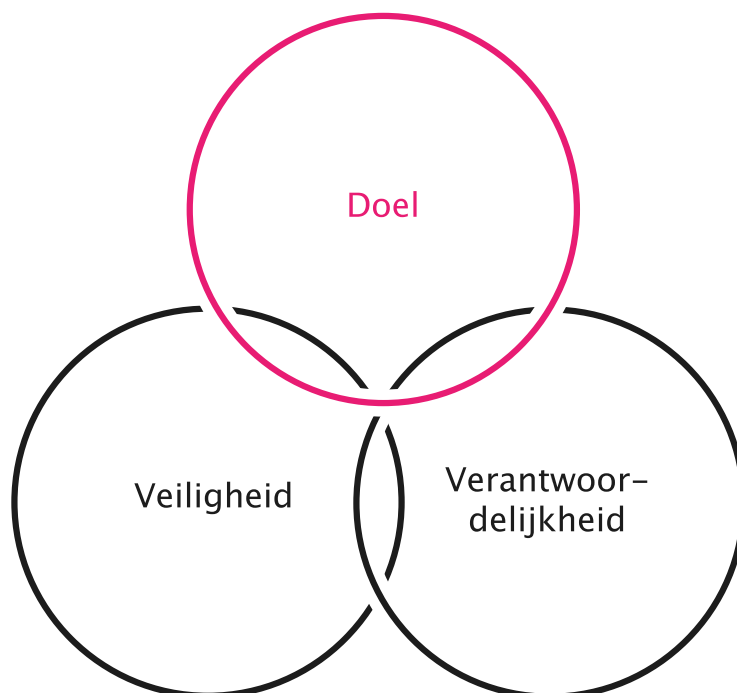
Veel professionals zijn bang dat ze het contact met de ouder(s) of het kind op het spel zetten als ze stappen nemen naar aanleiding van een gesprek. Deze tips kunnen je helpen om wederzijdse verwachtingen af te stemmen. Je neemt het kind hiermee serieus en betreft hem bij het proces, dat immers over hem gaat.

- Spreek de maatschappelijke norm uit: als je zeker weet dat de signalen die je hebt gezien voortkomen uit een onveilige thuissituatie, vertel je aan het eind van het gesprek dat het niet mag wat er thuis gebeurt/gebeurde en dat het niet de schuld is van het kind.
- Vertel kort wat je gaat doen met wat het kind je heeft verteld.
- Beloof geen geheimhouding, maar leg uit waarom je dit juist wel moet bespreken met anderen: dit stopt niet vanzelf, daar is hulp bij nodig.
- Geef het kind regie waar het kan, bijvoorbeeld als je details bespreekt over de eerstvolgende stap.
- Bespreek waar het kind na dit gesprek terecht kan met vragen of voor steun.

En voor het vervolg, na het (eerste) gesprek:

- Kom erop terug bij het kind. Zowel steunend, door opnieuw te vragen hoe het gaat, als informatief, door te vertellen wat de stand van zaken is nu je bepaalde acties hebt ondernomen.
- Kondig belangrijke acties aan en koppel resultaten terug.
- Blijf je rol ten opzichte van het kind innemen, zoals hij dat gewend is en zoals je taak is.
- Bied steun door regelmatig wat extra aandacht te geven.
- Zorg ervoor dat je handelt volgens de richtlijnen. De Meldcode-app en de app 'Info delen', die gaat over met wie je welke informatie mag uitwisselen bij (vermoedens van) kindermishandeling, kunnen je hierbij helpen.

Valkuilen: wat gebeurt er als je één van deze ingrediënten mist?

Geen helder doel

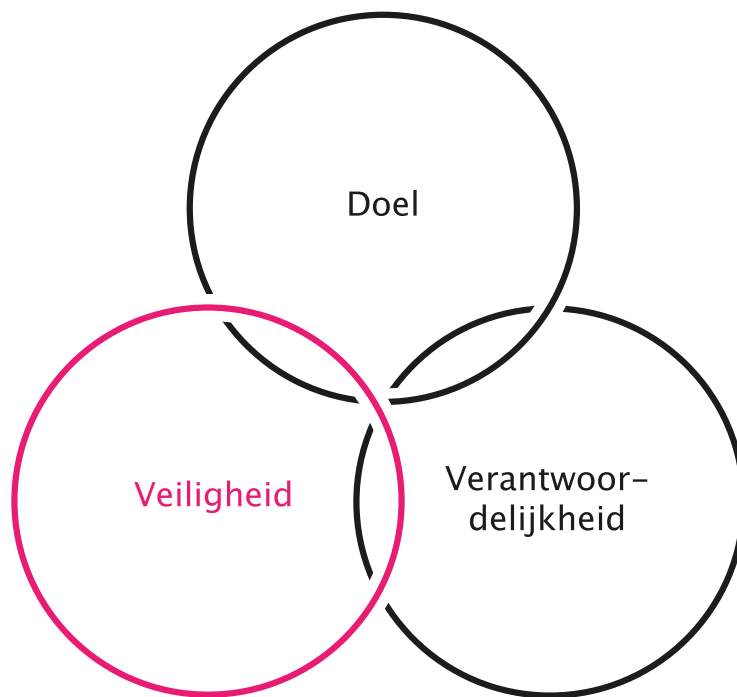
Als je aandacht hebt voor veiligheid in het contact en voor het nemen van verantwoordelijkheid, kan het op het eerste gezicht lijken of je het kind echt gaat helpen. Maar als een helder doel waarmee je het gesprek voert ontbreekt, heb je geen duidelijke kaders voor het gesprek. Dat kan ervoor zorgen dat je blijft 'zwemmen', omdat niet helder is wat er in deze situatie precies van jou wordt verwacht.

Aan de andere kant ligt een 'reddersrol' op de loer, van waaruit je ofwel meer wilt dan je kunt, ofwel het kind afhankelijker van je houdt dan nodig is. Vanuit je betrokkenheid bij het kind ga je op eigen houtje bijvoorbeeld op zoek naar 'bewijs' en laat niet los.

Om te voorkomen dat je je opstelt als CSI-medewerker of Sherlock Holmes, is het van belang dat je je bewust bent van jouw rol ten opzichte van het kind en van de taak die je hebt vanuit jouw functie.

Teveel 'CSI' kan ook weer ten koste gaan van het contact met het kind: het wordt jouw missie om dit op te lossen, in plaats van een proces waarin het kind en zijn belangen centraal staan. Dat voelt niet veilig voor een kind, met als mogelijk gevolg dat hij je niet meer in vertrouwen durft te nemen.

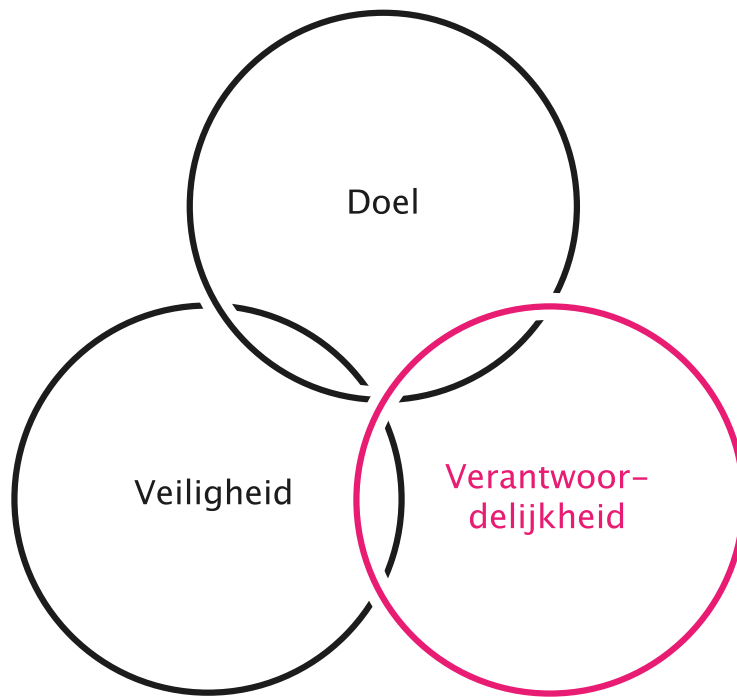

Onvoldoende veiligheid in het contact met het kind

Indien je helder hebt met welk doel je het gesprek voert en je je ook bewust bent van je verantwoordelijkheid en deze ook bespreekt in het gesprek, helpt je dat waarschijnlijk om daadwerkelijk in actie te komen. Maar als het je niet lukt om veiligheid te creëren in het gesprek, dan verlies je de samenwerking met het kind. Je praat dan al gauw niet meer met het kind, maar over het kind.

Tijdens het gesprek ligt eenrichtingsverkeer en 'preken' of 'op hem inpraten' op de loer. Je komt in actie, maar betreft het kind daar niet bij. De kans is groot dat het kind weinig of niets (meer) aan je vertelt.

Geen verantwoordelijkheid nemen

Als je je gespreksdoel helder hebt en je bent in staat om veiligheid te creëren in het contact met het kind, voelt het kind zich waarschijnlijk gehoord. Als je echter geen aandacht besteedt aan de verantwoordelijkheid die jij hebt als professional, bestaat het risico dat het blijft bij een gesprek en dat er verder niets gebeurt.

Of je doet valse beloftes, bijvoorbeeld over geheimhouding of het betrekken van ouders. Dat gaat vervolgens alsnog ten koste van de veiligheid die het kind ervaart in het contact met jou.

Het kind raakt teleurgesteld omdat je niet aan zijn (vaak onuitgesproken) verwachtingen voldoet of het blijft 'zwemmen' en er gebeurt niets dat de situatie zou kunnen verbeteren.

Kortom: alle drie de elementen tezamen zijn essentieel in een gesprek met een kind over kindermishandeling. Deze ingrediënten zijn echter nog geen garantie voor een goed gesprek. Daarvoor is bijvoorbeeld ook kennis nodig over de specifieke context, over verschillende vormen van kindermishandeling, hechting, trauma en eventuele bijzondere eigenschappen van het kind. Daarnaast dien je onder andere te beschikken over specifieke vaardigheden op het gebied van gesprekstechnieken, praten met kinderen in verschillende leeftijdscategorieën en omgaan met heftige emoties van het kind en van jezelf.

Meer lezen over de drie gesprekscircles en hoe je deze toepast in verschillende situaties van kindermishandeling en bij kinderen van verschillende leeftijden en achtergronden? Lees het [Praktijkboek praten met kinderen over kindermishandeling](#).

Wil je meer leren over praten met kinderen over kindermishandeling?

Wil jij:

- je twijfels omzetten in vertrouwen en actie?
- werkelijk beschikbaar zijn voor het kind?
- weten wat je wel en niet moet zeggen als een kind bij je komt met een verhaal over kindermishandeling?
- voorkomen dat je het kind verder beschadigt?
- leren hoe je zo'n gesprek met een kind over (signalen van) kindermishandeling opent?
- leren hoe je een kind uitnodigt zijn verhaal te doen, ook als hij dat moeilijk vindt of (nog) weinig taal tot zijn beschikking heeft?
- leren hoe je je gesprekstechnieken zorgvuldig en doelgericht inzet in dit soort gesprekken, zonder het kind woorden in de mond te leggen?
- leren hoe je praten en spelen kunt afwisselen bij (heel) jonge kinderen?
- leren hoe je het vertrouwen wint van een puber die toch al moeite heeft om volwassenen te vertrouwen?
- weten wat je kunt doen om het kind verder te helpen?
- het gesprek durven aangaan?

Ik help je graag verder! Kijk op mijn website en lees wat ik voor je kan betekenen: www.academiepratenmetkinderen.nl.

Wie is Marike van Gemert?

Al zolang ik me kan herinneren, ligt mijn hart bij kinderen. Tijdens mijn studie Psychologie deed ik vrijwilligerswerk bij de Kindertelefoon. Uiteindelijk heb ik me daar gedurende 12 jaar met veel plezier en

voldoening ingezet als luisterend oor voor kinderen én als trainer van vrijwilligers en werkbegeleiders.

In 2004 begon ik, naast mijn werk bij Bartiméus, mijn eerste trainingsbureau. Van daaruit trainde ik hulpverleners in het praten met kinderen in het algemeen en het bespreekbaar maken van kindermishandeling in het bijzonder. Daarnaast ontwikkelde ik een methodiek voor

online hulpverlening. Ik publiceerde daarover in het Handboek online hulpverlening en trainde professionals in o.a. de Jeugd-GGZ in het toepassen ervan. Om een fundament te leggen onder mijn trainersvak, volgde ik in 2006–2007 de vakopleiding voor trainers bij de School voor Training van Karin de Galan.

Na 10 jaar lang twee vakgebieden te hebben gecombineerd, was het tijd voor hernieuwde focus! Met de Academie voor Praten met Kinderen train ik sinds 2015 professionals die te maken hebben met kwetsbare gezinnen en kinderen om deze kinderen een stem te geven bij kindermishandeling, zodat zij zich eerder en vaker gezien, gehoord en geholpen voelen. Ik schreef het [Praktijkboek praten met kinderen over kindermishandeling](#), dat in 2019 verscheen bij Bohn Stafleu van Loghum.

In de afgelopen jaren trainde ik duizenden hulpverleners in allerlei sectoren. Overal waar ik kom, zie ik betrokken mensen, die niet zelden over veel talent beschikken in het maken van contact. Ik vind het geweldig om deze kwaliteiten uit te vergroten door specifieke tools aan te reiken, zodat het zelfvertrouwen van deze professionals groeit en de kans bovendien groter is dat zij werkelijk een verschil zullen maken voor een kind dat in de knel zit.

Anderen over Marike

Marike kan scherp observeren en snel teruggeven wat ze ziet. Ze kan dingen direct terugbrengen tot de kern en terughalen naar wat de boodschap is. Ze is sensitief in het zien wat anderen nodig hebben en kan daarin vervolgens de juiste ondersteuning bieden. Ze is zorgvuldig: ze wil dingen goed doen en stopt niet voordat het goed is

- Carolien, onderzoeker bij Veilig Thuis

Marike levert altijd kwaliteit van zeer hoog niveau. Ze is enorm gedreven om deelnemers aan trainingen meer te bieden dan alleen de lesstof. Ze doet er alles aan om hen op een dieper niveau te raken en ze op die manier in staat te stellen om hun werk beter uit te voeren, zodat ze een bijdrage leveren aan de maatschappij

- Janneke, trainer bij Janneke de Kler Communicatietraining

Marike weet tijdens een training snel een veilige sfeer te creëren waarin mensen durven te oefenen. Ze is deskundig, heeft humor en ze doet vóór wat ze predikt"

- Monique, onderzoeker bij de Raad voor de Kinderbescherming

Marike is uniek in haar manier van doorvragen. Lukt het niet linksom, dan probeert ze het gewoon rechtsom en dat met volle aandacht voor de ander

- Lobke, muziektherapeut bij Bartiméus

Marike is echt geïnteresseerd in mensen en hun verhaal. Ze kan op het juiste moment de juiste vraag stellen, die de ander aan het denken zet bij het vinden van eigen oplossingen of om helder te krijgen waar het nu echt om gaat

- Annemies, kinder-, jongere- en oudercoach bij Annemies Kindercoaching

Marike stelt zichzelf werkmatic volledig ten dienste van het leren van anderen; ze heeft geen ego dat in de weg zit. Ze heeft een positieve, opgeruimde uitstraling. Ze denkt duidelijk in kansen en mogelijkheden, niet in problemen

- Myriam, directeur Zorgbewegers

Marike vertelt alles met een hoop passie en kennis. Een topcombinatie!

- Susan, pedagogisch medewerker bij dagbehandeling 'De kleine Plantage', onderdeel van Stek Jeugdhulp

Marike gaat moeilijke vragen niet uit de weg. Ze streeft altijd naar net dat stapje extra. Onder druk kan veel vloeibaar worden, maar haar streven naar kwaliteit blijft altijd overeind

- Sijn, ontwerper en regisseur van leerprocessen bij Opwaai

Contact

Marike van Gemert
Academie voor Praten met Kinderen
06 14 83 53 07
info@academiepratenmetkinderen.nl
www.academiepratenmetkinderen.nl

[Twitter](#)
[LinkedIn](#)
[Facebook](#)

Academie
voor Praten
met Kinderen

Geef kinderen een stem bij kindermishandeling

© 2019 Marike van Gemert

Foto's: Remke Spijkers

Vormgeving: Martijn in 't Veld

Deze versie is een update van de oorspronkelijke versie uit 2015. De methodiek van de drie gesprekscircels is inhoudelijk onveranderd. Je mag dit document in zijn geheel doorsturen aan anderen. Wil je delen overnemen? Vraag dan eerst even om toestemming! Kreeg je deze reader doorgestuurd en ontvang je mijn tips over praten met kinderen over kindermishandeling nog niet in je mailbox? Meld je dan aan via de website, zodat je voortaan 1x per drie weken een nieuw blog met tips ontvangt.